

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120372256
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2021:6120372256.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu Currus Capital k.s., so sídlom Stará Prievozská 2, Bratislava - Ružinov, IČO : 46765018, zastúpeného spoločnosťou SMOLÁK HLA VATÁ advokátska kancelária s.r.o., IČO : 47254432, so sídlom Laurinská 3, Bratislava - Staré Mesto proti žalovanému Mesto Liptovský Mikuláš, so sídlom Štúrova 1989/41, Liptovský Mikuláš, IČO : 00315524, zastúpenému spoločnosťou HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Prielohy 1012/1C, Žilina, IČO : 47249722, o zaplatenie 21.105,20 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou postúpenou na tunajší súd z Okresného súdu Banská Bystrica 16. 11. 2020, ktorá bola doručená na Okresný súd Banská Bystrica 21. 8. 2020, sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 21.105,20 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 21.105,20 eur od 21. 8. 2020 do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur. Tento žalobný návrh odôvodnil žalobca tým, že na základe kúpnej zmluvy z 18. 10. 2013 nadobudol vlastnícke právo k pozemku registra „C“ parc. č. 7326/31, o výmere 1.166 m², ostatná plocha, k.ú. D. P., obec Liptovský Mikuláš, okres Liptovský Mikuláš, zapísanému na LV č. XXXX. Žalovaný na tomto pozemku vybudoval cestné teleso, ktoré je používané na parkovanie a otáčanie sa Mestskej hromadnej dopravy Liptovský Mikuláš. V dôsledku vybudovania tohoto cestného telesa sa užívanie predmetného pozemku stalo pre žalovaného nemožné. Pozemok žalobcu teda užíva žalovaný, ktorý má na ňom vybudované cestné teleso, a to aj napriek tomu, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu žiadnej zmluvy, ktorá by ho oprávňovala na takéto užívanie. Vzhľadom na uvedené, mal žalobca za to, že na strane žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Žalobca opakovane vyzval žalovaného na úhradu bezdôvodného obohatenia vo výške nájomného vo výške podľa výpočtu vyplývajúceho z § 21 ods. 4 písm. a) všeobecného záväzného nariadenia Mesta Liptovský Mikuláš č. 9/2019, t.j. v sume 0,10 eur / m² za každé užívanie, avšak žalovaný doteraz nevykonal žiadnu úhradu, hoci pozemok ďalej užíva. Žalobca si takto voči žalovanému uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania jeho pozemku bez právneho dôvodu za obdobie od septembra 2018 do februára 2019 v celkovej výške 21.105,20 eur (za mesiac september 2018 - 3.498 eur, za mesiac október 2018 - 3.614,80 eur, za mesiac november 2018 - 3.498 eur, za mesiac december 2018 - 3.614,80 eur, za mesiac január 2019 - 3.614,80 eur a za mesiac február 2019 - 3.264,80 eur.)

2. Z vyjadrenia k žalobe (v odpore voči platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo 17. 9. 2020, sp. zn. : 28Up/1713/2020) vyplynulo, že žalovaný má za to, že žalobca si uplatňuje svoj nárok

neoprávnené, resp. v rozpore s dobrými mravmi, a že výška uplatneného nároku nie je preukázaná a správne vyčíslená. Rovnako nesprávne je vyčíslený aj úrok z omeškania, pretože žalobca si ho vyčísluje akoby išlo o obchodnoprávny vzťah. Žalovaný tiež poukázal na to, že predmetné cestné teleso - pozemná komunikácia (obratisko mestskej hromadnej dopravy), ktoré je v jeho vlastníctve, a ktoré sa nachádza na pozemku registra „C“ parc. č. 7326/31, ostatná plocha, o výmere 1.166 m², k.ú. D. P., ktorý pozemok je aktuálne vo vlastníctve žalobcu, bolo vybudované spoločnosťou CF INVEST - L. Mikuláš, s.r.o. so sídlom Lazaretská 31, Bratislava, IČO : 36716715. Na stavbu tohoto cestného telesa bolo 11. 1. 2008 vydané stavebné povolenie pre stavebníka - spoločnosť CoFin&partners, so sídlom Lazaretská 31, Bratislava, ktorý však neskôr svoje práva z tohto stavebného povolenia previedol na spoločnosť CF INVEST - L. Mikuláš, s.r.o. Stavebníkom tejto pozemnej komunikácie preto nebolo Mesto Liptovský Mikuláš ako to tvrdí žalobca. V roku 2008 stavba pozemných komunikácií už na predmetnom pozemku stála a bola riadne povolená a aj skolaudovaná. Príslušný stavebný úrad bol pritom povinný ako v prípade povolenia, tak aj v prípade kolaudácie skúmať, či má stavebník vlastnícke alebo iné právo k pozemku (§ 58 ods. 2 stavebného zákona) a je preto nepochybné, že pôvodní vlastníci pozemku (právni predchodcovia žalobcu) museli o zriadení pozemnej komunikácie vedieť a museli s ňou súhlasiť, inak by nebolo možné jej stavbu povoliť a skolaudovať. Z toho podľa žalovaného vyplýva, že preukázateľne existovala vôľa právnych predchodcov žalobcu, aby sa komunikácia na tomto pozemku nachádzala. Táto cesta pritom nebola namietaná ani v ďalšom období. Mesto Liptovský Mikuláš sa stalo vlastníkom tejto stavby na základe kúpnej zmluvy zo 4. 9. 2009, ktorú uzatvorilo so spoločnosťou CF INVEST - Liptovský Mikuláš, s.r.o., so sídlom Lazaretská 31, Bratislava a vzhľadom na úkony stavebníka a vlastníka tejto pozemnej komunikácie, spočívajúce v zriadení vecného bremena, malo za to, že právne vzťahy v súvislosti s umiestnením komunikácie na pozemkoch v danej lokalite sú v celom rozsahu vysporiadané. Po dobu od uzatvorenia kúpnej zmluvy (4. 9. 2009) do doručenia žiadosti o informáciu k umiestneniu pozemnej komunikácie zo strany žalobcu z 13. 11. 2019 mesto v dobrej viere a bez akýchkoľvek námietok tretích strán malo vo vlastníctve objekt obratiska na žalobcovom pozemku. Preto má žalovaný za to, že vzhľadom na uplynutie vydržacej doby Mesto v súlade s § 151o Občianskeho zákonníka nadobudol právo zodpovedajúce vecnému bremenu (povinnosti vlastníka pozemku strieť umiestnenie komunikácie na tomto pozemku.) Žalovaný ďalej namietal, že žalobca si uplatňuje nárok v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s čl. 5 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Ako totiž vyplynulo z kolaudačného rozhodnutia v čase, keď sa žalobca stal vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti (v roku 2013), stavba obratiska už na danom pozemku existovala, žalobca teda pozemok kupoval s vedomím, že ide o pozemok, na ktorom sa táto stavba nachádza. Vyplýva to aj z toho, že v kúpnej zmluve z 18. 10. 2013 na základe, ktorej sa stal žalobca vlastníkom pozemku, sa uvádza, že sa so stavom oboznámil formou osobnej prehliadky. Žalovaný preto dospel k záveru, že žalobca nadobudol tento pozemok výlučne za účelom následného uplatňovania nároku voči nemu, teda, že nadobudnutie vlastníctva zo strany žalobcu bolo špekulatívne. Takémuto postupu by v súdnom konaní nemala byť priznaná právna ochrana. Žalovaný tiež namietal, že žalobca by sa mal po správnom domáhaní riešenia vzniknutej situácie podaním žaloby podľa § 135c Občianskeho zákonníka, ktorou by sa rozpor vo vlastníctve pozemku a stavby odstránil. Skutočnosť, že žalobca takúto žalobu nepodal, ale naopak domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia svedčí skôr o zámere žalobcu získavať (aj naďalej do budúcnosti) finančný profit a nie vec vyriešiť po právnej stránke. Tieto zámery žalobcu potvrdzuje aj jeho písomné podanie z 1. 6. 2020, v ktorom ponúkol dotknutý pozemok žalovanému na predaj za kúpnu cenu 90.000 eur, čo rozhodne nie je hodnota dotknutého pozemku, pretože je vedený ako tzv. ostatná plocha s kódom spôsobu využívania 37 (pozemok, na ktorom sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kameňmi a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok.) Pozemok je navyše umiestnený mimo zastavaného miesta obce a už v čase, keď ho žalobca nadobudol, bol zaťažovaný viacerými vecnými bremenami, čo výrazne limituje využiteľnosť pozemku a vyvoláva pochybnosti o skutočnom dôvode jeho nadobudnutia žalobcom. Pre prípad, že by súd uznal, že sa na úkor žalobcu žalovaný bezdôvodne obohacuje, a že je takémuto nároku možné v súdnom konaní priznať súdnu ochranu, potom žalovaný poukázal na to, že súd by mal zobrať do úvahy okolnosť, že spôsob, akým žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyčíslil je nesprávny a nemôže obstať. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že majetkovým vyjadrením prospechu získaného užívaním cudzej veci je peňažná suma, ktorá zodpovedá sumám vynakladaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie veci, aj s prihliadnutím na právny dôvod, ktorým sa spravidla zakladá právo užívania, vzhľadom na jeho rozsah a spôsob. Najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady porovnáva s obvyklou hladinou nájomného, ktoré by bol nájomca povinný plniť za normálnych okolností, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy. Žalobca však svoj nárok vyčíslil vo výške miestnej dane za užívanie verejného priestranstva podľa všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 9/2019. Takýto

postup však nie je v súlade so závermi aplikačnej praxe, pretože za žiadnych okolností to nemôže vyjadrovať peňažné plnenie, ktoré zodpovedá sumám obvykle vynakladaným v danom mieste a čase za užívania obdobnej veci. Zo svojej podstaty je daň peňažné plnenie, na ktoré sú povinné fyzické alebo právnické osoby v prospech verejných rozpočtov vo vopred určenej výške a s presne určeným termínom splatnosti bez toho, aby za jeho poskytnutie existoval nárok na protiplnenie. Daň ako povinné, jednostranné plnenie verejnoprávnej povahy neodzrkadľuje a ani nemôže odzrkadľovať sumy obvykle vynakladané v danom čase a mieste za užívanie obdobných pozemkov. Pokiaľ žalobca poukazuje na právne predpisy prijaté mestom, tak namiesto všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 9/2019 by sa mali potom brať skôr do úvahy aktuálne platné a účinné zásady hospodárenia s majetkom Mesta Liptovský Mikuláš (v znení účinnom od 1. 1. 2018) č. 17/2017/INO, ktoré vo svojej prílohe č. 1 bod 1, písm. d) určujú obvyklé nájomné za 1m² pozemku vo vlastníctve mesta na účely výstavby komunikácií, chodníkov alebo parkovísk, ktoré zostanú verejne prístupné, vo výške 0,30 eur ročne. V prípade obrátiska na pozemku žalobcu pritom ide presne o takýto druh stavby - komunikácie, ktorá je verejne prístupná. Je pritom zrejmé, že takáto výška nájmu je neporovnateľne nižšia ako sadzba dane 0,10 eur za 1m² denne, o ktorú sa nedôvodne a bez vecného i právneho základu opiera žalobca. Žalobca súčasne pri výpočte tvrdeného nároku vychádza z celej výmery pozemku, avšak takýto postup je nesprávny. Z informatívnej kópie katastrálnej mapy, ako ju predložil sám žalobca, ako aj z pomerov na mieste nepochybne vyplýva, že žalovaným umiestnená stavba obrátiska sa nachádza len na časti pozemku žalobcu, preto nie je dôvodné, aby žalovaný uhradil žalobcovi bezdôvodné obohatenie vypočítané na podklade celej výmery pozemku, keďže očividne celú výmeru pozemku žalovaný neužíva. V konaní nebolo preukázané, že by z dôvodu umiestnenia obrátiska užíval žalovaný celý žalobcov pozemok a žalobca nepreukázal, akú výmeru v skutočnosti z titulu existencie obrátiska žalovaný užíva. Dôkazné bremeno vo vzťahu k výške nároku však zaťažuje žalobcu. Ako dôkaz o výške žalobcom tvrdeného nároku pritom nie je možné použiť všeobecne záväzné nariadenie č. 9/2019. Nárok žalobcu je preto doposiaľ nepreukázaný a vo výške, ako si ho uplatňuje nereálny a nemôže byť súdom priznaný. Žalobca ani nijakým spôsobom nepreukázal, aká je obvyklá výška odplaty za užívanie obdobných pozemkov v danom mieste a čase na obdobný účel a ani nepreukázal, akú časť pozemku umiestnením obrátiska žalovaný užíva. Ide tu o podstatné neunesenie dôkazného bremena, ktorého dôsledkom by s prihliadnutím na princíp koncentrácie konania malo byť zamietnutie žaloby. Na záver vyjadrenia k žalobe žalovaný poukázal na nesprávnosť výšky úrokov z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil. Žalobca pri určení výšky úrokov z omeškania aplikuje predpisy obchodného práva, avšak tu nejde o obchodnoprávnu vec. Samotná skutočnosť, že vlastníkom obrátiska je mesto ako verejnoprávny subjekt, ešte nestačí na to, aby došlo k aplikácii Obchodného zákonníka. Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa touto časťou zákona spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečenia verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Samotné vlastníctvo stavby nepredstavuje ani zabezpečovanie verejných potreby, ani vlastnej prevádzky. Žalobca tiež nevystupuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ale ako vlastník nehnuteľnosti. Je preto zrejmé, že ide o občianskoprávny spor, a preto aj výška úrokov z omeškania by mala byť určená podľa občianskeho práva.

3. V replike zo 6. 11. 2020 (označená ako vyjadrenie k odporu a návrh na pokračovanie v konaní) žalobca uviedol, že okolnosť, že v čase kúpy pozemku žalobcom bolo cestné teleso na pozemku už vybudované, nemení nič na tom, že medzi žalobcom a žalovaným neexistuje žiaden právny vzťah, na základe ktorého by bol žalovaný oprávnený pozemok žalobcu užívať. Rovnako skutočnosť, že právny predchodca žalobcu si voči žalovanému neuplatňoval žiadne nároky (z titulu takého užívania pozemku) nevylučuje, aby si tieto nároky nemohol uplatniť žalobca ako aktuálny vlastník pozemku a jeho právny nástupca. Žalobca má za to, že žalovaný užíval a naďalej aj užíva predmetný pozemok bez právneho dôvodu, a preto považuje uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za opodstatnený. Jedným z predpokladov pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je existencia oprávnenej držby, ktorá oprávnená držba však vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to dobromyseľnosť o tom, že oprávnenému subjektu právo patrí a danosť tejto dobromyseľnosti so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Dobromyseľnosť musí byť posudzovaná objektívne, a nielen zo subjektívneho hľadiska. V konkrétnom prípade môže byť významné, že držiteľ pri zachovaní bežnej opatrnosti mohol zistiť vadu v nadobúdanom právnom dôvode, a teda nemohol byť dobromyseľný. Žalovaný sa stal vlastníkom cestného telesa na základe kúpnej zmluvy zo 4. 9. 2009. V zmysle kúpnej zmluvy bolo na žalovaného prevedené vlastnícke právo len k cestnému telesu (bez pozemkov.) Žalovaný teda mal vedomosť, že do vlastníctva nadobúda výlučne cestné teleso bez pozemkov. Taktiež súčasťou kúpnej zmluvy nebolo zriadenie vecného bremena k pozemku, na ktorom je cestné teleso vybudované a ani nebol vykonaný vklad do

katastra nehnuteľností v tomto smere ako nevyhnutný krok pre nadobudnutie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. Žalovaný k dnešnému dňu nedisponuje právnym titulom, na základe ktorého by bolo k pozemku žalobcu zriadené vecné bremeno v jeho prospech a zároveň vecné bremeno nie je evidované ani v katastri nehnuteľností. Z uvedeného má žalobca za to, že žalovaný nemohol mať v žiadnom prípade v dobrej viere, že k pozemku žalobcu je vecné bremeno zriadené, resp. že vzťahy medzi vlastníkom pozemku a žalovaným sú vysporiadané. V tejto súvislosti poukázal žalobca tiež na zásadu materiálnej publicity (zásadu hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností, podľa ktorej sa chráni dôvera každého v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností), pričom v tomto prípade z príslušného listu vlastníctva vyplýva, že k pozemku žalobcu nie je zriadené vecné bremeno, ktoré by oprávňovalo žalovaného užívať pozemok žalobcu. Žalovaný teda musel mať vedomosť, že cestné teleso je vybudované na pozemku vo vlastníctve tretej osoby, a že k pozemku nie je zriadené vecné bremeno v prospech vlastníka tohto cestného telesa, a že vzťahy medzi žalovaným a vlastníkom pozemku nie sú upravené spôsobom, z ktorého by bolo zrejmé, že žalovaný je oprávnený užívať pozemok žalobcu. Vzhľadom na uvedené nemožno v žiadnom prípade uvažovať o dobromyseľnosti na strane žalovaného, ako predpokladu oprávnenej držby na účely vydržania. Na vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia vo výške nájomného žalobca analogicky použil výpočet zo všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 9/2019 (§ 21 ods. 14 písm. a)) v sume 0,10 eur za 1 m² za každý deň tak, aby uvedený výpočet nebol v rozpore s dobrými mravmi. Ak by žalobca vyčíslil bezdôvodné obohatenie podľa výšky obvyklého nájomného (v danom mieste a čase), výška bezdôvodného obohatenia by tak bola nepochybne vyššia. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že uplatnený nárok nie je v rozpore s dobrými mravmi. K námietke žalovaného, že cestné teleso nie je umiestnené na celom pozemku žalobcu, a teda že nedochádza k jeho užívaniu v celom rozsahu žalobcu argumentoval poukazujúc na zákon č. 55/1984 Z.z. - o pozemných komunikáciách (cestný zákon), podľa ktorého na ochranu ciest a miestnych komunikácií a premávky slúžia cestné ochranné pásma v zákonom určenom rozsahu. Je síce pravda, ako to aj vyplýva z informatívnej kópie katastrálnej mapy, že cestné teleso vo vlastníctve žalovaného nepokrýva celú výmeru pozemku vo vlastníctve žalobcu, avšak v okolí cestného telesa existujú cestné ochranné pásma v zmysle cestného zákona, v dôsledku čoho je žalobcovi objektívne znemožnené užívať celý pozemok. Teda hoci cestné teleso nepokrýva celú výmeru pozemku vo vlastníctve žalobcu pri zohľadnení existencie a rozsahu cestných ochranných pásiem v okolí tohoto cestného telesa žalovaný v konečnom dôsledku užíva celý pozemok žalobcu. Vzhľadom na uvedené zotrval žalobca na svojom pôvodnom žalobnom návrhu.

4. V duplike z 8. 12. 2020, doručenej na tunajší súd 8. 12. 2020 žalovaný uviedol, že obratisko nadobudli ako riadne skolaudovanú stavbu, teda vychádzali z dôvodného predpokladu, že stavebník v rámci stavebného konania riadne zdokladoval vzťah k pozemku, na ktorom sa stavba komunikácie nachádza. S poukazaním na § 58 ods. 2 stavebného zákona v spojení s § 139 ods. 1 stavebného zákona by nebola kolaudácia a vôbec povolenie stavby možné bez právneho titulu k pozemku. V tejto súvislosti žalovaný požiadal súd, aby mu umožnil v ďalšom priebehu konania predložiť dodatočné dôkazy v súvislosti s usporiadaním právnych vzťahov medzi jeho právnym predchodcom, t.j. osobou, od ktorej nadobudli vlastníctvo komunikácie a právnymi predchodcami žalobcu. Vzhľadom na vydanie stavebného a kolaudačného rozhodnutia museli v minulosti existovať právne vzťahy, ktoré umiestnenie komunikácie (obratiska) na dotknutom pozemku riešili. Tieto listiny by sa mohli nachádzať v archívoch príslušných orgánov (katastra nehnuteľností, resp. stavebného úradu), avšak doteraz nebolo z objektívneho hľadiska v možnostiach žalovaného tieto listiny ku dňu spísania tohto podania dohľadať. Dôkazy predloží žalovaný bez zbytočného odkladu po ich obstaraní, resp. po oboznámení sa s dokumentáciou vyžiadanou z archívov príslušných orgánov. Žalovaný naďalej trval na tom, že nárok žalobcu nebol preukázaný čo do výšky (okrem toho, že nebol preukázaný čo do základu, resp. že je uplatňovaný v rozpore s dobrými mravmi), pretože spôsob, akým žalobca vypočítal ním tvrdenú výšku údajného bezdôvodného obohatenia je nesprávny a v rozpore so zákonom. Výška plnenia, ktoré žalobca požaduje, by mala byť určená ako peňažná suma, ktorá zodpovedá sumám vynakladaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie veci, aj s prihliadnutím na druh dôvodu, ktorým sa spravidla zakladá právo užívania vzhľadom na jeho rozsah a spôsob. Žalobca pritom nesprávne a bez akéhokoľvek logického, vecného, či zákonného dôvodu vychádzal nesprávne z výšky miestnej dane za užívanie verejného priestranstva v zmysle všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 9/2019 (§ 21 ods. 14 písm. a)). Takto určená daň sa však vzťahuje na úplne iné užívanie pozemkov za diametrálne odlišných podmienok, než ako tomu je v prejednávanej veci. Argument žalobcu, že náhrada, ktorá by vychádzala zo súm obvyklých v danom čase a mieste, by bola nepochybne vyššia, podľa žalovaného neobstojí, a to najmä pri zohľadnení skutočnosti, že ide o pozemok v podstatnom rozsahu zaťažený

piatimi vecnými bremenami, ktorého spôsob využívania je podľa katastra nehnuteľností vymedzený kódom č. 37, t.j., že ide o pozemok, na ktorom sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok. Je to žalobca, koho ťaží dôkazné bremeno o výške uplatňovaného nároku a žalobca doteraz neprodukoval žiadny spoľahlivý a vecný dôkaz, ktorý by preukázal správnosť ním uplatňovaného nároku. Jeho vyjadrenia o výške nároku majú len povahu tvrdení nepodporených dôkazmi, a preto nemôže byť žalobe vyhovené. Pokiaľ by už žalobca mienil výšku ním tvrdeného nároku odvodzovať od nejakých dokumentov, ktoré boli prijaté žalovaným ako jednotkou územnej samosprávy, potom by bolo z pohľadu vecnej správnosti nutné vychádzať zo zásad hospodárenia s majetkom mesta Liptovský Mikuláš č. 17/2017/INO (v znení účinnom od 01.01.2018), ktoré vo svojej prílohe č. 4, bod. 1, písm. d) určuje obvyklé nájomné za 1 m² pozemku vo vlastníctve mesta na účel výstavby komunikácii, chodníkov alebo parkovísk, ktoré zostanú verejne prístupné vo výške 0,30 eur ročne. Argumentácia žalobcu, že z dôvodu existencie ochranných pásiem užíva žalovaný de facto celý vlastnený pozemok je nedôvodná a v rozpore so zákonom. Žalovaný pritom poukázal, že predmetná komunikácia, bola skolaudovaná ako prístupová komunikácia k obchodnému centru, teda ako komunikácia slúžiaca na zabezpečenie dopravnej obsluhy jednotlivých objektov v rámci areálu obchodného centra. Nepochybne tak ide o účelovú komunikáciu podľa § 22 zák. č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Svedčí tomu nakoniec aj jednoznačne určený účel a dôvod existencie tejto komunikácie (zabezpečenie možnosti otáčania autobusov v areáli obchodného centra.) Z pohľadu žalovaného tak rozhodne nemôže ísť o miestnu komunikáciu, ktorá by spĺňala všetky podmienky určené v § 4b ods. 1 zák. č. 135/1961 Zb., pretože nejde o všeobecne prístupnú a užívanú ulicu, ktorá by slúžila miestnej doprave a bola zaradená do siete miestnych komunikácií. Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov pritom platí, že ochranné pásma sa zriaďujú na ochranu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií a premávky na nich mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce. Ochranné pásma sa však netýkajú účelových komunikácií. Ak by sa súd nestotožnil s tým, že v danom prípade ide o účelovú komunikáciu, poukázal žalovaný na to, že ochranné pásma k iným typom komunikácií podľa § 11 ods. 1 zák. č. 135/1961 Z.z. sa zriaďujú mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce. V danom mieste však o takúto komunikáciu mimo sídelného útvaru obce nejde. Dopravná značka označujúca vstup do mesta je podľa vedomostí žalovaného umiestnená na ceste č. 584 v mieste za zjazdom z kruhového privádzača. Nehnuteľnosť žalobcu je súčasne zaťažená viacerými vecnými bremenami. Na pozemku sa okrem iného nachádza aj stavebný objekt (pravdepodobne v súvislosti so zriadenými vecnými bremenami.) Tvrdenia žalobcu, že žalovaný užíva celý pozemok je preto zavádzajúce, a to v tom smere, že aj keby na pozemku nemali umiestnenú komunikáciu obrátka, žalobca by bol aj tak podstatne obmedzený na možnostiach pozemok užívať a to z dôvodu existencie týchto práv a objektov. Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na tom, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

5. Na pojednávaní konanom na tunajšom súde 24. 6. 2021 žalobca zopakoval niektoré vyjadrenie zo svojich písomných podaní a doplnil, že pokiaľ ide o lineárne vecné bremená, ktoré zaťažujú túto nehnuteľnosť, tieto neobmedzujú vlastníka, už len z dôvodu, že je možná prekládka týchto lineárnych vecných bremien, čo pri cestnom telese neprichádza do úvahy. Žalobca mal za to, že uviedol reálnu cenu obvyklého nájomného a pokiaľ je spochybňovaná, resp. považuje sa za nepreukázanú, na určenie jej výšky navrhol vykonať nariadiť znalecké dokazovanie.

6. Žalovaný na pojednávaní konanom 24. 6. 2021 odkázal na svoje dovtedajšie písomné podania zdôraznil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno k výške uplatňovaného nároku. Tento nárok uplatnil zjavne nesprávnym spôsobom, keď sa opieral o ustanovenia všeobecne záväzného nariadenia žalovaného, ktoré nie sú na tento prípad aplikovateľné, a teda nepreukázal aká by bola obvyklá výška nájomného. Odmietol tvrdenie, že ide o miestnu komunikáciu, ale o účelovú komunikáciu. Pokiaľ ide o zaťaženie pozemku vecnými bremenami, toto znižuje jeho hodnotu, a teda aj jeho využiteľnosť, čo by znalec zohľadnil pri určení výšky obvyklého nájomného. Vo vzťahu k prípadnej prekládke, žalovaný uviedol, že na zánik vecného bremena je potrebné naplnenie zákonných dôvodov alebo dohodu, teda prekládka by musela byť odsúhlasená ďalšími subjektmi, ktorých stanovisko však žalobca nepozná a nijako to ani nedeklaroval. Súd má rozhodovať podľa stavu v čase vyhlásenia rozhodnutia, v čase súčasnom, a vecné bremená na konkrétnom pozemku existujú, a obmedzujú vlastníka v jeho využití. Pokiaľ ide o znalecký posudok, žalobca si takýto posudok mohol a mal vyhotoviť už pri podaní žaloby a vzhľadom na princíp koncentrácie konania už nie je ďalej priestor, aby sa v tejto veci znalecky dokazovalo. Vykonanie znaleckého dokazovania v súčasnosti by bolo nevhodné a v rozpore s princípom koncentrácie konania. Výška obvyklého nájomného nebola žalobcom preukázaná. Výška

miestnej danie nie je dôkazom o výške obvyklého nájomného, navyše ide o výšku miestnej dane, ktorá nezodpovedá spôsobu a účelu, na ktorý je pozemok užívaný. Vzhľadom na uvedené požiadal o zamietnutie žaloby.

7. Súd na tomto pojednávaní vykonal dokazovanie, pričom dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

8. Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre okres Liptovský Mikuláš, obec Liptovský Mikuláš, katastrálne územie D. P. vyhotoveného 29. 6. 2020 (na č. I. 14) súd zistil, že vlastníkom pozemku registra „C“ parc. č. 7326/31, o výmere 1.166 m², ostatná plocha, je od roku 2013 (na základe kúpnej zmluvy V 3467/2013 z 21. 10. 2013) spoločnosť žalobcu. Predmetný pozemok je definovaný ako pozemok, na ktorom sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze z krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok, pričom tento pozemok je umiestnený mimo zastavaného územia obce.

9. Z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi spoločnosťou CF INVEST - Liptovský Mikuláš, s.r.o., so sídlom Lazaretská 31, Bratislava, IČO : 36716715 ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim zo 4. 9. 2009 vyplynulo, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k cestnému telesu (bez pozemkov), t.j. k prístupovej komunikácii označenej ako stavba, vybudovanej na základe právoplatného kolaudačného rozhodnutia z 1. 8. 2008 vydaného Mestom Liptovský Mikuláš, (aj) na pozemku registra „C“, parc. č. 7326/31 (viď č. I. 39.)

10. Z § 24 ods. 14 písm. a) všeobecného záväzného nariadenia č. 9/2019/VZN Mesta Liptovský Mikuláš o miestnych daniach súd zistil, že sadzba dane za trvalé parkovanie vozidla, vyhradenie priestoru 12 m² z verejného priestranstva ako parkovisko pre určité vozidlo je 0,10 eur za m² a 1 deň, pričom minimálna doba vyhradenia priestoru z verejného priestranstva ako parkoviska pre určité vozidlo je 2 roky.

11. Z kolaudačného rozhodnutia č. ÚRaSP 2008/03664Le z 1. 8. 2008 (viď č. I. 37 až 38) súd zistil, že 1. 8. 2008 Mesto Liptovský Mikuláš vo veci CF INVEST - Liptovský Mikuláš, s.r.o. o žiadosti o kolaudačné rozhodnutie rozhodlo tak, že vydalo kolaudačné rozhodnutie, teda povolilo užívanie časti stavby označenej ako prístupová komunikácia k obchodnému centru II. etapa postavenej aj na pozemku parc. č. 7326/31 ako dočasnej stavby.

12. Z výpisu z LV č. XXXX, vyhotoveného 8. 12. 2020, okres Liptovský Mikuláš, obec Liptovský Mikuláš, katastrálne územie D. P. (na č. I. 72 až 73) súd mal preukázané skutočnosti uvedené vo výpise z LV č. XXXX, vyhotoveného 29. 6. 2020 (č. I. 14), a tiež skutočnosť, že predmetný pozemok v rámci tiarch zaťažuje 5 vecných bremien, z ktorých však ani jedno nezodpovedá oprávneniu z vecného bremena žalovaného vo vzťahu k cestnému telesu (obratisku, ktoré je predmetom tohto konania.)

13. Zistený skutkový stav súd právne posúdil predovšetkým podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

14. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase od septembra 2018 do februára 2019, ďalej len „OZ“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

15. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

16. Podľa § 456 prvej vety OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

17. Podľa § 458 ods. 1 OZ musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

18. Zo žaloby v spojení s replikou a vyjadreniami žalobcu na pojednávaní vyplynulo, že predmetom tohto konania bol jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť na strane žalovaného v dôsledku jeho neoprávneného užívania pozemku žalobcu registra „C“, parc. č. 7326/31, o výmere 1166 m², ostatná plocha, obec Liptovský Mikuláš, katastrálne územie D. P., ktorý pozemok je zapísaný na LV č. XXXX, a to tým spôsobom, že má na tomto pozemku žalobcu má žalovaný umiestnenú

stavbu vo svojom vlastníctve (cestné teleso), ktoré je používané na parkovanie a otáčanie mestskej hromadnej dopravy Liptovský Mikuláš, tzv. „obratisko“, a to za rozhodné obdobie, t.j. za obdobie, za ktoré si žalobca uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (od mesiaca september 2018 do mesiaca február 2019.)

19. Vo všeobecnosti je žaloba vlastníka pozemku o vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku užívania jeho pozemku inou osobou, ktorá nie je vlastníkom, resp. spoluvlastníkom daného pozemku bez akéhokoľvek právneho dôvodu (podľa § 451 ods. 2 OZ) prípustná, pretože aj užívanie pozemku má svoju majetkovú hodnotu. Obohatenie, ktoré spočíva v užívaní cudzieho pozemku nie je pritom možné vrátiť v naturálnej podobe, pretože spočíva len vo výkonoch, a preto (podľa § 458 ods. 1 OZ) musí byť vlastníkovi pozemku poskytnutá peňažná náhrada vo výške nájomného obvykle uhrádzaného v danom mieste a čase za užívanie obdobného predmetu nájmu na základe nájomných zmlúv (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. 11. 2008, sp. zn. : 30 Cdo 4713/2007.) Aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku užívania pozemku inou osobou tým spôsobom, že na tomto pozemku umiestni stavbu vo svojom vlastníctve je zásadne vlastník pozemku. V danom prípade bol žalobca vlastníkom tohto pozemku od roku 2013, teda aj v rozhodnom období od septembra 2018 až do februára 2019, a preto bol aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby. Za pasívne vecne legitimovaného sa v takomto konaní považuje vlastník stavby, v danom prípade vlastník cestného telesa, ktorý bol vlastníkom tejto stavby od roku 2019 (Mesto Liptovský Mikuláš), teda aj v rozhodujúcom období od septembra 2018 až do februára 2019.

20. V prejednávanej veci však súd zamietol žalobu predovšetkým z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia, ako aj dôkazného bremena zo strany žalobcu, pretože žalobca neuviedol a nepreukázal všetky podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ktoré by súdu umožňovali subsumovať žalobcom tvrdý skutkový stav pod hmotnoprávne ustanovenie, ktoré by mu zabezpečilo úspech v spore. Žalobca totiž neuviedol (a ani nepreukázal) relevantné skutkové tvrdenie o výške súm obvykle vynakladaných v danom mieste a čase za užívanie obdobného pozemku (obvyklé nájomné) v zmysle § 458 ods. 1 OZ (a aj v súlade s výkladom ustálenej judikatúry), keďže ako v žalobe, tak aj v replike, a rovnako aj na pojednávaní, vyčíslil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške vychádzajúcej z ust. § 21 ods. 14 písm. a) všeobecného záväzného nariadenia žalovaného č. 9/2019 Mesta Liptovský Mikuláš o miestnych daniach, t.j. vychádzajúc zo sadzby dane za trvalé parkovanie vozidla, ktorá sadzba dane zjavne nemôže byť zamieňaná s výškou obvykle vynakladaného nájomného, resp. úhrady za užívanie takéhoto pozemku v danom mieste a čase. Aj po výslovnej námietke žalovaného v tomto smere (vo vyjadrení k žalobe), žalobca len uviedol, že v prípade, ak by vyčíslil bezdôvodné obohatenie podľa výšky obvyklého nájomného v danom mieste a čase, výška takto určeného bezdôvodného obohatenia by bola nepochybne vyššia ako je suma, ktorú si uplatňuje na základe všeobecne záväzného nariadenia mesta o miestnych daniach, z čoho nepochybne vyplýva, že ani žalobca nepovažoval ním uplatnenú sumu za sumu obvyklého nájomného v danom mieste a čase, a že teda ani len neuviedol (relevantné) skutkové tvrdenie o výške tohto obvyklého nájomného, a preto mal súd za to, že neunesol bremeno tvrdenia vyplývajúce z § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a tým ani dôkazné bremeno ohľadne tejto skutočnosti. Žalovaný pritom výslovne poprel skutkové tvrdenie žalobcu, že výška obvyklého nájomného by bola vyššia ako žalobcom uvádzaná suma určená na základe všeobecného záväzného nariadenia o miestnych daniach, keď uviedol, že toto skutkové tvrdenie žalobcu odmieta a doplnil, že takýto záver neobstojí, a to najmä pri zohľadnení skutočnosti, že ide o pozemok zaťažený piatimi inými vecnými bremenami, ktorý je navyše na liste vlastníctva charakterizovaný ako skaly, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok (a preto v dôsledku tohto popretia protistranou toto tvrdenie žalobcu nemohlo byť podľa § 151 CSP považované za nesporné.) V danom prípade pritom nejde o absenciu tzv. základných skutkových tvrdení, bez ktorých uvedenia by nebolo možné zo skutkového hľadiska odlíšiť žalobou uplatnený nárok (resp. predmet konania) od iných skutkových základov, teda nejde tu o absenciu základných skutkových tvrdení, ktoré vymedzujú predmet konania po skutkovej stránke, a ktorých absencia by bola (po márnej obligatórnej výzve súdu podľa § 129 CSP) bola dôvodom na odmietnutie žaloby podľa § 129 CSP, ale ide tu o absenciu takých relevantných skutkových tvrdení (neunesenie bremena tvrdenia podľa § 150 ods. 1 CSP), ktoré má za následok zamietnutie žaloby pre nemožnosť subsumovania takéhoto neúplne opísaného skutkového stavu pod príslušné hmotnoprávne ustanovenie, ktoré by bolo spôsobilé priviesť žalobcovi úspech v spore. Okrem neunesenia bremena tvrdenia (splnenia povinnosti úplne tvrdiť podstatné skutkové okolnosti podľa § 150 ods. 1 CSP), tým

nebolo ani unesené dôkazné bremeno ohľadne okolnosti výšky obvyklého nájomného, resp. obvyklej úhrady za užívanie obdobného pozemku v danom mieste a čase, kde sa predmetný pozemok nachádza (s prihliadnutím na druh užívania tohto pozemku. Zo skutkových tvrdení žalobcu v priebehu konania totiž nepochybne vyplýva, že si uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti s užívaním jeho konkrétne určeného pozemku, tým spôsobom, že žalovaný má na tomto pozemku zriadené konkrétne vymedzenú inžiniersku stavbu (cestné teleso - obratisko), ku ktorej má vlastnícke právo, a to za konkrétne vymedzené obdobie od septembra 2018 do februára 2019, pričom v tejto súvislosti si uplatnený nárok aj vyčíslil, hoci nesprávne. Takto žalobou uplatnený nárok je zo skutkového hľadiska preto nezameniteľný s iným predmetom konania, resp. s iným nárokom, a možno mať tak za to, že žalobca naplnil aspoň opísanie tzv. základných skutočností. V danom prípade výzva podľa § 150 ods. 2 CSP (výzva na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré presahujú rámec základných skutkových tvrdení) ako fakultatívny inštitút, ktorý slúži na zmiernenie prísne formálnych následkov nesplnenia povinnosti tvrdenia vyplývajúca z § 150 ods. 1 CSP (ako materiálny korektív) tu zo strany súdu nebola (vzhľadom na okolnosti tohto prípadu) na mieste, nakoľko žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach k podaniam žalobcu opakovane upozorňoval žalobcu na to, že skutkové tvrdenia v tomto rozsahu neboli uvedené a tiež by v tomto smere nebolo unesené dôkazné bremeno, ako aj s prihliadnutím na okolnosť, že žalobca bol v tomto konaní zastúpený advokátskou kanceláriou, teda nebolo tu možno konštatovať existenciu výnimočných okolností na strane žalobcu (nedostatok právnych skúseností), aby bolo možné uvažovať o uplatnení tohto materiálneho korektívu, výnimočnej a fakultatívnej výzvy súdu podľa § 150 ods. 2 CSP.) Všeobecné záväzné nariadenie žalovaného č. 9/2019 o miestnych daniach v § 21 ods. 14 písm. a) (na ktoré sa odvolával žalobca) určuje sadzby dane za trvalé parkovanie vozidla, avšak miestna daň (za trvalé parkovanie vozidla) je bezodplatnou a obligatórnou platobnou povinnosťou vo vzťahu k verejnoprávnemu subjektu (jednotke územnej samosprávy - mestu), ktorá nie je výsledkom zmluvných rokovaní, ako na základe podmienok trhu stanovená obvyklá výška úhrady za užívanie pozemkom v danom mieste a čase (obvyklé nájomné), preto tieto dva právne tituly nie je možné vôbec porovnávať.“

21. V danom prípade súd pritom uplatnil sudcovskú koncentráciu podľa § 153 CSP vo vzťahu k prostriedkom procesného útoku uplatneným žalobcom až na pojednávaní, kedy žalobca až na pojednávaní navrhol ako dôkaz vykonať znalecké dokazovanie znaleckým posudkom ustanoveným súdom na určenie výšky obvyklého nájomného v danom mieste a čase, teda obvyklej úhrady za užívanie k obdobnému pozemku uvedenému v žalobe, nakoľko tento prostriedok procesného útoku mohol žalobca uplatniť aj skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania a súčasne by prihliadnutie na takýto oneskorený prostriedok procesného útoku vyžadovalo odročenie a nariadenie nového pojednávania a ďalšieho úkonu (vydanie uznesenia o ustanovení znalca), pričom žalobca toto omeškanie nijako neospravedlnil. Navyše, v súvislosti s týmto návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania žalobca na pojednávaní neuviedol príslušné skutkové tvrdenie o výške takéhoto obvyklého nájomného, ktoré by toto navrhované znalecké dokazovanie malo preukazovať, pričom vykonávaným dokazovaním sa majú preukazovať existujúce skutkové tvrdenia strán sporu a nie zisťovať skutkové tvrdenia, ktoré strany sporu opomenuli uviesť.

22. K námietke žalovaného poukazujúcej na skutočnosť, že vzhľadom na to, že prebehlo stavebné konanie, ako aj kolaudačné konanie a bolo vydané stavebné povolenie, resp. kolaudačné rozhodnutie (vo vzťahu k cestnému telesu), ku ktorým skutočnostiam by nedošlo, ak by stavebníka k umiestneniu tejto inžinierskej stavby neoprávňoval nejaký právny titul, či už vo forme vecného bremena alebo nejakej inej zmluvy, súd uvádza, že je potrebné odlišovať stavbu na cudzom pozemku a stavbu postavenú v rozpore so zákonom č. 50/1976 Zb. (stavebným zákonom.) Pod stavbou na cudzom pozemku je treba rozumieť stavbu, ktorá bola postavená na pozemku, ktorého vlastníkom nie je stavebník. Podstata neoprávnenej stavby spočíva v tom, že stavebník stavia na cudzom pozemku bez toho, aby mu svedčil právny titul umožňujúci na cudzom pozemku stavať. Pre klasifikáciu stavby ako neoprávnenej nie je pritom rozhodujúce, či stavebník mal alebo nemal stavebné povolenie. Z uvedeného a contrario vyplýva, že záver o oprávnenosti stavby je spojený výhradne s existenciou občianskoprávného titulu k výstavbe, a nie so stavebným povolením a kolaudačným rozhodnutím, resp. s ich absenciou (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. : 22 Cdo 2223/2013.)

23. Len na okraj súd poznamenáva, že na strane žalovaného došlo takto k neuneseniu bremena tvrdenia a dôkazného bremena vo vzťahu ku (relevantnej) skutkovej okolnosti, vo vzťahu ku ktorej žalovaného v zmysle negatívnej dôkaznej teórie zaťažovalo dôkazné bremeno, a to vo vzťahu k preukázaniu

skutočnosti existencie právneho titulu, ktorý by oprávňoval žalovaného na užívanie pozemku žalobcu vo forme umiestnenia cestného telesa, keďže žalobca ako ten, kto tvrdil, že tu taký právny dôvod nie je, nemohol byť zaťažený dôkazným bremenom vo vzťahu k takejto negatívnej skutočnosti. Žalovaný v duplike žiadal o možnosť predloženia týchto tvrdení a dôkazov na pojednávaní, nepredniesol však v tomto smere ani na pojednávaní žiadne skutkové tvrdenia a nepredložil žiadne dôkazy. Hoci teda žalobcom uplatnený nárok z hľadiska základu možno tým mať za preukázaný (pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného), bolo nutné žalobu zamietnuť pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobcu vo vzťahu k (relevantnej) skutkovej okolnosti týkajúcej sa výšky nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

24. Ďalším dôvodom, pre ktorý došlo k zamietnutiu žaloby však bolo to, že (ako to aj správne namietol žalovaný vo vyjadrení k žalobe, keď uviedol, že žalobca by sa mal po správnosti domáhať riešenia vzniknutej situácie podaním žaloby podľa § 135c OZ, ktorou by sa rozpor vo vlastníctve pozemku a stavby odstránil, ale tým, že sa naopak domáhal vydania bezdôvodného obohatenia to svedčí skôr o zámere žalobcu získať finančný profit a nie vyriešiť vec po právnej stránke) žalobca sa voči žalovanému domáhal len nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 OZ za určité vymedzené obdobie (od septembra 2018 do februára 2019), teda iba sekundárneho (zodpovednostného) nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bez toho, aby sa súčasne (a primárne) domáhal aj odstránenia protiprávneho stavu, ktorý vyvoláva tieto sekundárne (zodpovednostné) nároky. Išlo tak z jeho strany o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), ktorý však nepožíva právnu ochranu. Nie je totiž úlohou súdu len vyvodzovať zodpovednostné následky z porušenia práva bez toho, aby zároveň jeho rozhodnutím nedošlo aj k odstráneniu protiprávneho stavu, ktorý ich vyvoláva, čím by došlo k nastoleniu právnej istoty a tým napomáhalo udržiavať takýto protiprávny stav (viď aj rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. 3. 2010, sp. zn. : 5Co/45/2010, ktorého závery odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 6. 3. 2012, sp. zn. : III. ÚS 99/2012.)

25. Vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania (čl. 17 CSP) sa súd už nezaoberal ďalšími argumentmi (ako vyššie uvedenými dvoma dôvodmi zamietnutia žaloby), ktoré by odôvodňovali zamietnutie žaloby v tejto veci.

26. Pokiaľ ide o opakovaný (totožný) návrh žalovaného na spojenie tejto veci s obdobnou vecou vedenou medzi tými istými účastníkmi na tunajšom súde pod sp. zn. : 9Cb/21/2021 (kde si žalobca voči žalovanému uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za iné časové obdobie užívania jeho pozemku žalovaným), súd týmto návrhom na spojenie vecí, doručeným na tunajší súd 22. 4. 2021 a následne 8. 6. 2021 nevyhovel a uznesením ich na pojednávaní zamietol z dôvodu, že tu absentoval základný predpoklad pre spojenie vecí podľa § 166 ods. 1 CSP, a to hospodárnosť takéhoto postupu, nakoľko v prejednávanej veci už bolo nariadené pojednávanie, kým vo veci sp. zn. : 9Cb/21/2021 bolo ešte len doručené vyjadrenie k žalobe na repliku podľa § 167 ods. 3 CSP (a teda predpokladala sa aj možnosť doručovania repliky na dupliku podľa § 167 ods. 4 CSP), čo by viedlo k potrebe odročenia pojednávania v prejednávanej veci, a tým k zbytočnému predĺženiu konania. Navyše odročenie nariadeného pojednávania je podľa § 183 ods. 1 CSP možné len z dôležitých dôvodov, pričom tunajší súd nepovažuje za takýto dôležitý dôvod procesný návrh žalovaného na spojenie vecí (za uvedených okolností), ktorý pritom mohol byť zo strany žalovaného prednesený aj skôr.

27. Súd sa tiež stotožnil s námietkou žalovaného, ktorú uplatnil v súvislosti s uplatneným nárokom na úroky z omeškania v sadzbe 9 % ročne, že v danom prípade nejde o obchodnoprávny vzťah, pretože hoci ide o záväzkový vzťah medzi samosprávnou územnou jednotkou (Mesto Liptovský Mikuláš) a podnikateľom (žalobcom), tak vzhľadom na to, že predmetom tohto vzťahu nebolo zabezpečovanie verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky na strane žalovaného alebo výkon podnikateľskej činnosti na strane žalobcu, ale iba o uplatňovanie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu púhého vlastníctva pozemku na strane žalobcu a vlastníctva cestného telesa na strane žalovaného, išlo o občianskoprávny spor.

28. Porovnajúc žalobný petit s výrokom v rozsudku súd dospel k záveru, že plne úspešným v tomto konaní bol žalovaný, a preto mu priznal voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom podľa § 262 ods. 2 CSP súčasne vyslovil,

že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.